

PER **ORIO SOLÀ-MORALES**
 Director de l'Institut
 d'Investigació Sanitària
 Pere Virgili (ISPV)

Repetidament sentim que el sector de la recerca és un sector estratègic, que cal apostar per la recerca i que cal que seguim fent recerca. I és legítim que qui no pertany a aquest àmbit es preguntin: per què hem de seguir finançant la recerca, quan s'estan reduint les prestacions a altres serveis? Per què hem de finançar amb diners públics un sector del qual no tenim un retorn?

Ens agradaria donar la resposta a totes dues preguntes d'una manera no visceral, i deixant ben clar des del principi que els qui pertanyem al món de la recerca hem fallat a l'hora d'explicar-ne la necessitat. I ho farem sense els clàssics arguments que la recerca crea llocs de treball i és en si mateix un sector productiu, tan important com ho pot ser la ramaderia o la indústria cultural. El punt de partida és que els humans som curiosos per naturalesa, i això ens ha permès i ens segueix permetent evolucionar cap a nivells d'organització més complexos i més tecnificats (la qualificació de si són millors o pitjors la deixem perquè cadascú la triï). I aquí estaria el primer argument a favor de la recerca, i és que la recerca ens permet un progrés tecnològic.

Certament que amb això no n'hi ha prou, cal demostrar que aquest progrés aporta algun benefici a la societat. Quan parlem de recerca biomèdica, el progrés tecnològic es tradueix de manera força immediata en progrés en salut. En l'imaginari col·lec-

La necessària recerca

Imatge de l'edifici que acull les instal·lacions de l'Institut d'Investigació Sanitària Pere Virgili. FOTO: A. MARINÉ

tiu, quan es parla de recerca hom visualitza laboratoris, pipetes, microscopis i altres andròmines de noms impronunciables, però cal tenir present que una part molt important de la recerca en el món biosanitari no té res a veure amb tot això. Tot i que aquesta és una recerca que captura una part important dels recursos, hi ha una recerca que acosta les novetats més rampants als malalts, que planteja noves fórmules d'organització i de les quals el ciutadà/ana en treu un benefici immediat.

Que la dieta mediterrània eviti tants morts ho sabem gràcies a un

procés de recerca complex, exhaustiu i rigorós. Molts havien parlat d'aquesta possibilitat però ha estat recentment que se n'ha provat la causalitat. Que la diabetis es pot prevenir amb una intervenció senzilla des de l'atenció primària també s'ha provat recentment.

Que la mobilització precoç evita la mortalitat després d'una fractura de maluc és el fruit de l'anàlisi curiosa de les dades. I clarament aquesta és una recerca que acosta la pràctica assistencial a les necessitats de les persones. Si no invertíssim una part important dels nostres esforços

i recursos a analitzar i comunicar el que passa i per què passa, no podríem afirmar que hi ha unes intervencions que són eficaces i d'altres que no, i persistir en pràctiques inútils o potencialment lesives encara, sí que es malbaratar els recursos.

I el tercer argument, de tipus més general, és que millorar la salut millora també el benestar de la societat, i no només perquè (òbviament) s'està menys malalt sinó perquè una vida amb més salut permet també una millor integració social, unes xarxes socials (les de les persones, no les cibernètiques) més fortes, una

societat més cohesionada... I alhora una millor salut permet també una major capacitat de treball, més i major capacitat productiva, major dinàmica comercial... i tot això demostrat gràcies a una recerca que no té res a veure amb el laboratori!

Per tant, invertir en recerca és invertir en benestar, és invertir en societat. I el resultat d'aquesta recerca està arreu, sovint es trasllada a la pràctica habitual de forma silenciosa i també sovint aflora de maneres no evidents, com quan constatem que la Coca-Cola va ser inicialment comercialitzada a una farmàcia.